

og hvortil hun Maaneder i Forvejen havde beredt sig i hoppende Glæde, var hende ikke længere til virkelig Oplivelse. Hun var efterhaanden bleven fremmed for Forholdene inde i Hovedstaden, de gamle Venner og Bekendte var blevne spredte, hendes Tanter var døde, og saa var det ogsaa bagefter, som om Livet her hjemme blot blev dobbelt tomt og Naturen omkring hende dobbelt uhyggelig i sin stumme, forstenede Livløshed.

Derfor var det hende heller slet ikke behageligt, at Faderen i sin Tid bestemte sig til at tage en Kapellan. Hun ønskede ikke at forstyrres i den Søvnngængertilværelse, hvortil hun lidt efter lidt havde vænnet sig. Da hun tillige mærkede, at Folk, endnu inden Kapellanens Ankomst, uden videre klappede hende sammen med ham, blev hendes Sindelag imod ham paa Forhaand ikke blidere, og i Begyndelsen var da ogsaa Forholdet mellem hende og Hr. Hansted temmelig køligt, for ikke at sige spændt. Men efterhaanden som hun mærkede, at den nye Husfælle kun ønskede at leve i den samme uforstyrrede Tilbagetrukkenhed som hun selv, forligede hun sig bedre med hans daglige Nærværelse. Da hun tillige opdagede hans Sans for Musik, og at han fra sin Faders Hus